

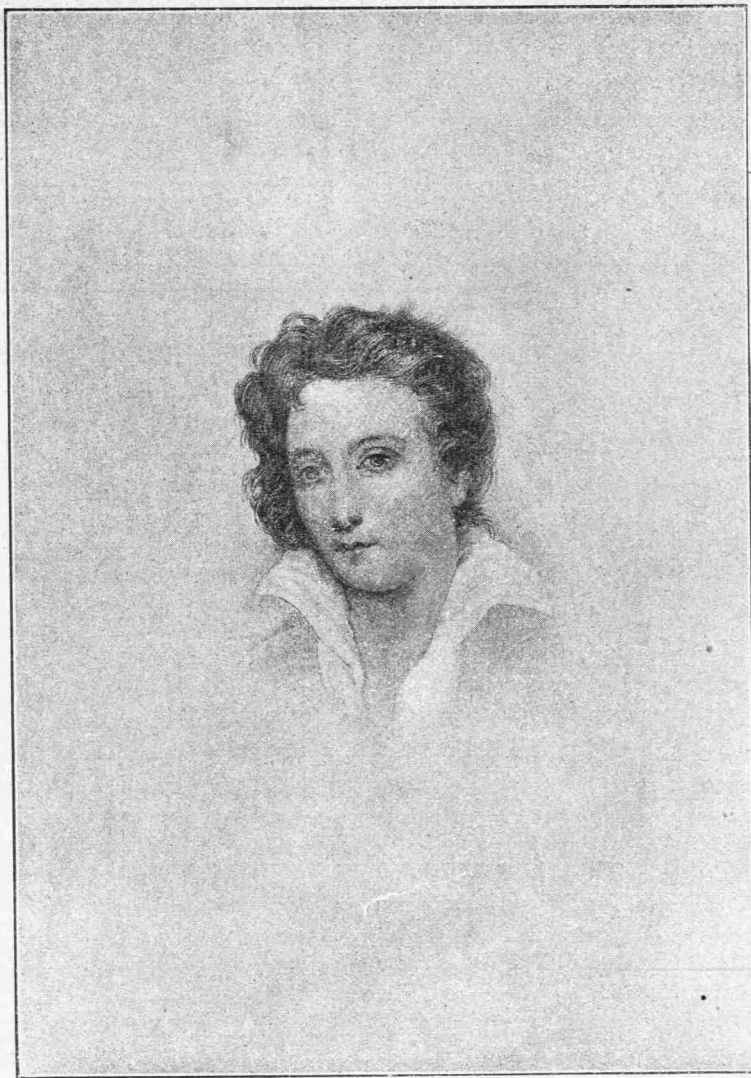
Τ Ο Σ Υ Ν Ν Ε Φ Ο

(SHELLEY)

I

Φέρνω τὴ μπόρα καὶ χορταίνω κάθε λουλούδι διψασμένο,
Ἐκ τῆς πελάγῃ μακρινά.

Φέρνω τὸν ἴσκιο καὶ τ' ἀγέρι στὰ φύλλα ποῦ τὸ μεσημέρι
Ἐκ τῆς ὑπνῶσας τὰ μισογυρνᾷ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΕΛΛΕΪ

Ἐκ τῶν φτερούγι μου σκορποῦνε οἱ στάλες ποῦ γλυκοξυπνοῦνε
Τὰ ῥόδα τὰ μισανοιγμένα,

Ἐκ τῶν μάνες τοὺς γυρεύουν νὰ τὰ κοιμίσουν, καὶ σαλεύουν
Στὸν ἥλιο τὰ κλωνιὰ γυρμένα.